

De Ster

Kerstmis 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 12

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Kerstgroeten van het Presidentschap der Nederlandse Zending	355
De Geboorte van Jezus Christus, Frank I. Kooyman	358
Kerstmis 1955, J. P. Jongkees	360
Laat ons Hem gedenken, Elder Donald M. Peck	362
Waarom gedenken wij de verjaardag van Joseph Smith? Don B. Colton	365
Jaapje, Donette van Dam	369
Mag de Ster ons leiden, Ada S. van Dam	373
Hartelijke gelukwensen	374
Kerstlicht, Ethel Philip Calvert	375
Conferentie	384
Gebeurtenissen in de Zending	385
Voor zoveel gij dit aan een van deze mijn minste broederen hebt gedaan, zo hebt gij dit aan Mij gedaan..... door Richard L. Evans	388

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Kerstgroeten

van het Presidentschap
der Nederlandse Zending

IN dit blijde jaargetijde zenden wij onze bijzondere Kerstgroeten aan alle leden, vroegere leden, vrienden en zendelingen van de Nederlandse Zending. Met grote dankbaarheid in onze harten keren wij tot onze Hemelse Vader om Hem onze waardering voor Zijn ontelbare zegeningen te tonen, die Hij op ons, Zijn kinderen, uitstort. Dit jaar is een heugelijk jaar voor deze en andere zendingen in Europa geweest en wij zijn ten zeerste dankbaar, dat de Kerk erkend is geworden en dat haar zegeningen en haar invloed in grotere mate door alle mensen gevoeld kan worden. Deze dagen scharen wij ons met de gehele christelijke wereld om de grootste en meest betekenende gebeurtenis aller tijden te gedenken, namelijk de geboorte en het leven van de Vredevorst.

Het eerste Kerstfeest werd ongeveer 2000 jaren geleden in de kleine stad Bethlehem gevierd. In die dagen schonk de wereld er heel weinig aandacht aan maar de hemelen juichten en verklaarden de heerlijkheid Gods, die zich openbaarde in de geboorte van de Heiland op deze aarde.

Nadat de indrukwekkende zending van onze Heiland voltooid was en lang na Zijn dood en opstanding werd eindelijk de ware betekenis van Zijn geboorte de wereld bekend. Sedert die dagen beschouwt men in christelijke kringen Kerstmis als de gelukkigste dag van het jaar. Men is anderen behulpzaam, men vergeet zichzelf en geeft goede gaven tot elkaar en al doet men dit vaak slechts deze éne dag, is het toch al een middel geweest om de mensen gelukkig en de wereld een betere plaats te maken.

De commerciële betekenis, die men in vele landen aan het Kerstfeest gegeven heeft, is zeker niet de ware Geest van het Kerstfeest.

Waarschijnlijk kan de „Ware Geest van het Kerstfeest” niet levendiger uitgedrukt worden als in de woorden van de beroemde Henry van Dijke. Hij werd ééntachtig jaren oud en gedurende zijn leven was hij auteur, predikant, ambassadeur voor zijn land en professor van een grote Amerikaanse universiteit. Zijn „Geest van het Kerstfeest” (minder dan 200 woorden) is in veertig ver-

schillende talen vertaald en wordt nog steeds jaarlijks gebruikt voor honderden religieuze en andere uitgaven en duizenden kerstkaarten. Sommige mensen zeggen, dat zijn woorden de bekendste kerstboodschap is behalve die in de Bijbel.

Wij hebben geen ruimte om deze boodschap in haar geheel weer te geven, maar toch willen wij enige uittreksels plaatsen waarvan U kunt genieten: „Bent U gewillig,” zo schrijft hij, „om U te bukken en de benodigdheden en de wensen van kleine kinderen te beachten; de eenzaamheid en de zwakte der ouden van dagen te gedenken; wilt U ophouden te vragen hoeveel Uw vrienden van U houden maar U zelf vragen of U genoeg van hen houdt;..... U lelijke gedachten begraven en slechts goede kweken om deze aan alle mensen te geven? Bent U gewillig te trachten deze dingen slechts één dag te doen?

„Bent U gewillig om te geloven, dat liefde de grootste macht op de wereld is, sterker dan haat, sterker dan kwaad, sterker dan de dood..... en dat het gezegende leven, dat eens in Bethlehém begon de gelijkenis en glans van de Eeuwige Liefde is? Dan kunt U Kerstmis vieren..... maar U kunt het nooit alleen vieren!”

Zelden hebben wij de stoffelijke en geestelijke betekenis van het Kerstfeest zo zien samengevoegd en niemand zou deze woorden meer moeten waarderen als de leden van de Kerk, wier familieverband de hechtste ter wereld zou moeten zijn.

Als wij het „zout der aarde” en de „zuurdeeg, die het hele brood doet rijzen” zijn, als wij de hele wereld zouden willen verbeteren, dan zullen wij eerst de gedachten der mensen moeten veranderen. Als de mensen vrede, eendracht en broederlijke liefde op aarde willen hebben, dan moeten zij eerst de paden bewandelen, die tot deze begeerde dingen leiden. Zij moeten de wereld in werkelijkheid een betere plaats maken. Slechts door het aanhangen van de fundamentele beginselen van het Evangelie en door gerechtigheid kan er ooit vrede op aarde komen, het zij, tot een individu, een familie of een natie.

„Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal U rust geven.” „Neemt Mijn juk op u, en leert, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.”

Het is de zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om vrede tot de aarde te brengen, vreugde in het hart van elk menskind, vrede en eenheid in het gezin, vrede en goede gevoelens tussen verschillende natiën; en eeuwigdurende vrede, die het Duizendjarige Rijk zal voortbrengen en de wederkomst van onze Meester opdat Hij altijd met ons zal mogen wonen.

Als wij, leden van de kerk, deze toestand werkelijk op deze aarde verwachten, dan moeten wij beginnen onszelf hierop voor te bereiden. Wij moeten ons eigen

leven veranderen zodat het vriendelijk en bedachtzaam wordt. Wij moeten anderen helpen en hen de waarheid onderwijzen, de waarheid, die wij ontdekt hebben en zij ook in hun levens laten doordringen. Wij moeten hen de grote boodschap van het Herstelde Evangelie van onze Heer en Meester Jezus Christus geven. Onze daden en woorden zijn de uitingen van onze harten en laten wij onze naaste duidelijk zien, wie wij eigenlijk zijn, wat wij geloven en hoe wij denken. Wij moeten aan het doel van onze schepping beantwoorden. Wij moeten iemand zijn en toch moeten wij alle mensen dienen en zoals de Here eens zeide: „De minste onder hen zijn!”

Wij hopen, dat wij allen hier in de Nederlandse Zending meer liefde in onze harten mogen dragen voor onze Hemelse Vader, Zijn Zoon Jezus Christus die op deze aarde kwam om ons van onze zonden te verlossen. Wij bidden, dat wij allen verdraagzamer en bedachtzamer tegenover onze broeder mogen zijn, dat wij niet afgunstig en haatdragend zullen zijn en niet uit een vergadering wegblijven omdat iemand iets heeft gezegd, dat onze gevoelens gekwetst heeft. Wij hopen, dat wij geen mens tussen ons en God zullen laten staan of tussen ons en onze zaligheid waarvoor wij werken. Wij zijn dankbaar, dat onze Hemelse Vader Zijn oordeelsdag behoudt totdat onze levens beëindigd zijn en wij de kans hebben gehad om ons van onze dwaasheden te be-

keren en het goede te doen.

Laat ons vaak aan de woorden, zoals zij in de 88ste afdeling van de Leer en Verbonden staan, denken: „Ziet toe elkander lief te hebben, houdt op zelfzuchtig te zijn, leert mededeelzaam te zijn jegens elkander, zoals het Evangelie vereist. Houdt op ledig te gaan; houdt op onrein te zijn; houdt op bij elkander fouten te zoeken;..... en bovenal, bekleedt Uzelf, als met een gewaad, met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is. Bidt altijd totdat Ik kom, opdat gij niet moogt versagen. Ziet Ik zal spoedig komen en U tot Mij nemen!”

Het is onze wens voor deze Kersttijd en voor het komende jaar, dat wij allen dichter bij onze Hemelse Vader mogen leven en dat wij de belangrijkheid van de Herstelling van het Evangelie van Zijn Zoon meer mogen inzien; dat wij er naar zullen streven om betere leden van de kerk te zijn en betere burgers van ons land, volmakter vaders, moeders en kinderen; en dat wij er meer naar zullen streven om ons in de dienst van onze naaste te begeven.

Wij wensen, dat vrede in Uw harten, liefde en harmonie in Uw families, voorspoed in Uw toekomstige leven en de zegeningen van de Heer altijd met U allen zijn. Mag de ware Geest van het Kerstfeest altijd in Uw harten wonen.

DE GEBOORTE

*O Bethlehem, bekoring heeft van ouds uw naam!
Uw velden zagen Ruth, de Moabitische,
Geduldig aren lezen. En hier had David,
De vrome dichter-zanger van Israël, zijn woon.
Op deze heuv'len sloeg hij trouw zijn kudde gade;
Hier prees zijn stem de grote Zielenherder,
En leefde hij dichtbij zijn God en Diens natuur.*

*Bij gindse put naast de ingang van het dorp
Heeft hij zijn dorst gelest; geen beter dronk
Uit gouden schaal genoot hij ooit
Toen hij een koning, een gebiedier was.
Maar spreken wij van Davids grote Zoon,
Die Bethlehem met Zijn geboort' vereerde,
Ja, Bethlehem: het broodhuis inderdaad!*

*In zekere nacht brak hier op deze zee
Van golvend heuvelland een glorie uit,
Die ze alle in glanzend goud veranderde
En die een groepje slaperige herders
Deed denken, dat de daagraad was vervroegd.
Zij hieven hun verbaasde blik ten hemel,
Die met de pracht der geestenwereld blonk.*

*Een wezen, dat door heerlijkheid omstraald was,
Stond plotseling daar bij hen en het sprak
Met engelenstem: „Weest niet bevreesd!
Want ziet, een grote blijde tijding
Verkondigt u mijn mond: Heden is u
Geboren de Verlosser, namelijk Christus,
De Here, in de stad van David.“*

van JESUS

*„En dit zij u het teken waaraan gij 't Kind
Zult kennen: gij zult het vinden
In doeken gewikkeld en liggende in
Een nederig, eenvoudig kribbe-bedje.”
En toen de herders zich verbaasden over 't nieuws,
De blijdeste boodschap ooit op aard verkondigd,
Veranderde daar plots het schouwtoneel.*

*Niet langer was de hemelbode alléén,
Een grote schare van de legermacht des hemels
Stond bij hem, en die zong aldaar in koor
Zoals nog nooit een sterfelijk oor
Beluisterd had: Ere zij God! Eere zij God!
Ere zij God in den hoge en vrede op aarde
Bij mensen van Zijn welbehagen.*

*De herders, inderhaast naar Bethlehem gegaan,
Aanschouwden daar het Kind naar 't engelenwoord.
Toen maakten zij bekend hun vreemd verhaal,
En zij die 't hoorden waren zeer verbaasd,
Het klonk hen toe als was 't een ijdele droom.
Zó verre stonden zij van Jezus in de geest
En toch lichamenlijk zo dicht bij Hem.*

*Een week verliep. De moeder heeft haar Zoon
Jezus genoemd, omdat hij alle mensen,
Ons allemaal van onze zonden mettertijd
Zou redden. Wel honderd andere namen
Waren goed wellicht, maar géén was zo geschikt
Als deze naam, die ons uitdrukkelijk vertelt
Waarom Hij voor ons allen leefde en stierf.*

*Salt Lake City, Utah,
December, 1955.*

Frank I. Kooyman.

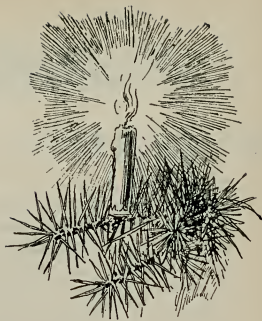

KERSTMIS

1955

*

J. P. JONGKEES

WEDEROM, zoals ieder jaar, maakt de Christelijke wereld zich op om het grote huiselijke feest van de wintermaanden, dat men KERSTMIS noemt, te gaan vieren. Ieder lid van de familie ziet dit feest altijd met vreugde en een zekere spanning tegemoet. Vreugde vanwege de intieme sfeer die dit feest altijd met zich brengt en natuurlijk niet het minst vanwege al het heerlijks dat er bij hoort: de Kerstboom, het lekkere eten, de cadeautjes en het vele snoepgoed. Spanning vanwege alle zorgen die het organiseren van dit geheel oplevert.

Moeder piekert er al dagen te voren over waar het Kerstdiner uit zal bestaan, en vraagt zich af of het huishoudgeld wel toereikend is. Vader peinst over het programma voor de Kerstdagen: „Moeten wij dit jaar grootvader en grootmoeder uitnodigen of is het de beurt van oom Jan en tante Bets. Zullen we nog naar die Kerstmatinee in de schouwburg

gaan?” en andere zaken waar zo over gedacht moet worden bij deze gelegenheid.

De kinderen hebben nog geen „zorgen”. Zij dromen slechts van „het Feest”, van een prachtige Kerstboom en alles wat daar bij hoort.

Waar is al deze drukte toch voor. Wat wordt er eigenlijk op dit „Feest” gevierd? Ja, dat zou men soms bijna vergeten in deze sfeer van „Vrolijk Kerstfeest”! Is er reden voor vreugdevol herdenken? Zeker, want is het geen groots feit, dat we in deze dagen vieren? — Is KERSTMIS niet het feest waarbij herdacht wordt dat, nu bijna twee duizend jaren geleden, Christus op aarde geboren werd?..... Oh ja, daar is dat feest inderdaad eigenlijk voor. Ja,..... vreemd,..... daar denkt men niet altijd zo bij, die mooie Kerstboom,..... dat heerlijke diner,..... allemaal eigenlijk ter ere van het Christuskind, dat geboren werd in een stal! In een

stal,..... daar was geen feest. geen heerlijke maaltijd voor de ouders van het pasgeboren kindje,..... Daar gebeurde iets onder de nederigste omstandigheden die men zich maar voor kan stellen. Er was eigenlijk nergens plaats voor de dodelijk vermoeide Maria, die een lange reis achter de rug had en op het punt stond het kindje ter wereld te brengen. Zij en haar man Jozef mochten dan wel in een stal overnachten, bij de dieren,..... bij de mensen was geen plaats!..... Onder deze omstandigheden, op deze plaats kwam in de wereld Jezus de Christus, **DE VERLOSSER EN ZALIGMAKER DER MENSHEID.**

En wat wil dit nu wel zeggen voor de wereld, die dit nederige gebeuren met zoveel pracht herdenkt?

Het wil zeggen dat op dat moment Christus een stap nam die beslissend voor het lot van de gehele mensheid was. Hij kwam in de wereld, op de zelfde manier zoals ieder mens op deze wereld komt, en ving een zending aan waarvan Hij wist dat zij zou eindigen met Zijn spoedige dood, als offerande voor de zonden van alle mensen, en daarna met Zijn Opstanding welke het eeuwige leven voor de mensheid zou te weeg brengen.

God, onze Hemelse Vader zag op dat moment Zijn Eniggeboren

Zoon op deze wereld komen, als een lam dat ten offer bereid zou worden.

Onze Heiland ving op dat moment een taak aan die Hij vrijwillig op zich genomen had en welke noodzakelijk was voor de eeuwige vooruitgang van al Gods kinderen. Hij werd geboren ter uitvoering van deze taak, op dezelfde wijze als waarop Hij deze verrichtte, als de nederigste onder de nederigen. Als een eenzame kwam de Meester op deze wereld, als een eenzame heeft Hij er Zijn zending op volbracht.

„De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des Mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.” Zo was het leven van Hem, wiens geboorte nu weer herdacht gaat worden.

Er was geen plaats voor Hem toen Hij geboren werd. Er was geen plaats voor Hem tijdens Zijn gehele leven..... En toch kwam Hij vóór deze wereld, die geen plaats voor Hem had..... Is er nu plaats voor Hem op deze wereld?..... Plaats voor Hem aan wie de gehele wereld haar verlossing dankt?

Kerstmis 1955. — De kerstboom wordt zo straks weer ontstoken. Wij wensen elkaar weer een „Vrolijk Kerstfeest” toe. En dat is goed zo. Laten wij echter in deze dagen vooral niet vergeten Wie en wat wij herdenken!

Laat ons Hem gedenken....

ELDER DONALD M. PECK

KERSTMIS!..... Dit woord klinkt als muziek in onze oren. In zijn klanken kunnen wij het luiden der Kerkklokken, het gelach van kinderen, een boodschap van vreugde horen en wij voelen de geest van vrede en er is weer hoop voor de oorlogsmoede wereld.

Velen in onze wereld hebben de ware betekenis van het Kerstfeest vergeten, maar wij als Heiligen der Laatste Dagen hebben wel een heel bijzondere reden om ons te verheugen. Wij kennen de bedoeling van de aardse zending van onze Verlosser en de diepe betekenis van Zijn boodschap aan de wereld.

Laten wij voor een ogenblik naar de betekenisvolle gebeurtenis, die binnen de muren van de stad Davids plaats vond, zien. „En gij Bethlehem Efrata, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? uit u zal Mij voortkomen, die een Heerser zal zijn in Israël, en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.” (Micha 5 : 1)

Met deze woorden profeteerde de profeet Micha aangaande de stad Davids, Bethlehem de geboorteplaats van onze Heer. Daar werd ongeveer 20 eeuwen geleden binnen de muren van een kleine stal

de Zoon van de Allerhoogsten de Verlosser der Wereld geboren. Slechts enkelen werden deze grootste gebeurtenis gewaar; enkele herders, die hun schapen op de heuvels van Judea lieten grazen en enige wijzen, die uit het Oosten naar Bethlehem hadden gereisd om het kind Jezus te aanschouwen, het Kind, dat verlossing tot allen zou brengen.

Jesaja zag vele eeuwen geleden de toekomst en ook het leven van Christus zich ontvouwen, toen de geest des Heren hem wegdroeg: „Want hij is als een rijsje voor zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit de dorre aarde; hij had geen gedaante nog heerlijkheid; als wij hem aanzagen was er geen gestalte, dat wij hem begeerd zouden hebben. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een man van smarten en verzocht in krankheid; en een iegelijk was al verbergende het aangezicht voor hem; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht.” (Jesaja 53 : 2, 3)

Aldus werd het leven van Jezus Christus vele jaren voor Zijn geboorte voorspeld. Hij was veracht en verstoten door de mensen. Hij kende vele smarten, zij waren niet zijn eigen maar die der gehele wereld. Hij voelde de pijnen

der zieken en iedere gedachte, die van Hem uitging was voor het welzijn van het mensdom. Het wereldgebeuren dat zich om Hem heen ontvouwde vulde zijn hart met zorg en smart. Hij kende de gevolgen van zonde. Hoeveel keren heeft Hij niet uitgeroepen: „Komt tot Mij,” om dan alleen maar bespot te worden en verstonen door degenen, die Hij trachtte te redden. Tot zijn eigen volk, de Joden, riep Hij: „O Jeruzalem, Jeruzalem, gij, die de profeten doodt en hen stenigt, die naar u gezonden worden. Hoe vaak heb Ik uw kinderen vergaart zoals een hen haar kuikens maar gij hebt niet gewild!”

Hij heeft ieder moment van zijn aardse bestaan aan zijn medebroeders en zusters gewijd. Toen de snodaards Hem aan het kruis geslagen hadden, vond Hij in al Zijn smart en pijn nog tijd om hen, die Hem dit aangedaan hadden, met deze woorden te bedenken: „Vader, vergeef hen, want zij weten niet wat zij doen!” Hij gaf Zijn leven, opdat wij de vreugde van het Eeuwige Leven mochten smaken. Hij leed grote smarten en zweette bloed om ons uit de ijzeren banden des doods tet verlossen, en het mogelijk te maken, dat wij tot onze Hemelse Vader kunnen terugkeren. Jesaja heeft gezegd: „Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten die heeft Hij gedragen; doch wij achten Hem, dat Hij geplaagd, door God geslagen en verdrukt was. Maar hij is om onze overtreding verwond, om onze ongerechtig-

heden is hij verbrijzeld, de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden!”

„Daarom zal ik hem een deel geven van velen, en hij zal de machtigen als een roof delen, omdat hij zijn ziel uitgestort heeft in den dood en met de overtreders geteld is geweest, en veler zonden gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft.”

(Jesaja 53 : 4, 5, 12)

Moeten wij niet diep dankbaar zijn? Het verlossingswerk van Christus heeft ons deze volgende dingen gebracht:

Het Evangelie. Het volmaakte levensplan waar elk gebod slechts voor ons welzijn gegeven is, een levensplan, dat tot eeuwigde vreugde leidt.

De Hoop. De hoop voor een betere wereld. Een wereld waar men elkander liefheeft en waar vrede voor eeuwig zal heersen. En als er enige mochten zijn, die beweren dat het Evangelie gefaald heeft om vrede te brengen, laten zij dan in hun eigen harten kijken en zien of zij ook de geboden en verordeningen van het Evangelie hebben onderhouden, of zij God boven alles lief gehad hebben en hun naaste als zich zelf! Als zij dit zullen doen, dan zullen zij zien, dat het Evangelie niet gefaald heeft, maar dat de mens tekort geschoten is om het levensplan te leven dat tot vrede, voorspoed en de hoop voor een eeuwig Leven in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader leidt.

Gerechtigheid. Wie zou voor meer dan gerechtigheid willen hopen? Wij zullen naar onze werken geoordeeld worden. Geen mens zal straf verdienen voor iets wat hij niet gedaan heeft. Onze beloning zal als onze daden zijn, en ons is genade en begrip bij het oordeel van onze levens verzekerd.

Wij moeten dankbaar zijn voor het grootse, dat Christus ons biedt. Laten wij gedurende deze Kerstmis onze stemmen verheffen en Zijn naam verheerlijken en ons in de kennis verheugen, dat zaligheid tot alle mensenkinderen gekomen is.

Ik weet, dat mijn Verlosser leeft,
Niets dat mij zoveel troost hier geeft!
Hij leeft van 't leven eens beroofd,
Hij leeft mijn immer levend Hoofd.

Hij leeft, die mij het leven gaf,
Hij leeft en ik overwin het graf!
Hij leeft waar Hij mij plaats bereid,
Hij leeft, waar Hij 'm eens veilig weidt.

Hij leeft, o roemt en prijst Hem toch!
Hij leeft mijn zelfde Heiland nog.
Niets dat mij zoveel vreugd hier geeft,
Ik weet, dat MIJN VERLOSSER leeft.

(L. D. Edwardsli).

Wij wensen alle abonné's van „De Ster”
waar dan ook ter wereld

Een gelukkig Kerstfeest

en

Een gezegend Nieuwjaar

„O Heer, als ik over grootste mannen en grootste gebeurtenissen spreek, help mij dan om die dingen te zeggen, die gezegd moeten worden.”

WAAROM
gedenken wij
de verjaardag
van
Joseph Smith?

door

DON B. COLTON

ALS ik aan de geboorteplaats van Joseph Smith denk, dan komt mijn ziel onder de indruk van alles wat daarmee in verband staat. 23 December, 1805 — welk een grootste gedachtengang vindt hier zijn begin!

De dichter W. H. Auden, winnaar van de Pulitzerprijs, zeide onlangs tot een groep mensen:

„Het is erg belangrijk dat wij omtrent godsdienst erg openhartig tegenover ons zelf zijn. Men zou kunnen zeggen, dat het voornaamste ondervinden der mensen in de Middeleeuwen, Gods nabijheid was. De voornaamste ondervinding in onze dagen schijnt Gods afwezigheid te zijn, Hij is zo ver van ons verwijderd!”

Waarom deze verandering? Laten wij eerlijk tegenover ons zelf zijn. Is God werkelijk verder van ons verwijderd of zijn wij misschien slechts de weg tot Hem bijster? Welk een grote omwenteling kwam er in de wereld tengevolge van het religieuze onderkennen van Joseph Smith. Welke magie heeft deze eenvoudige naam de gehele wereld over bekend gemaakt? Vreemd zoals het mag schijnen heeft Joseph zelf

dit al voorspeld toen hij nog als jongen zeide, dat zijn naam ten goede en ten kwade over de gehele wereld bekend zou zijn. Vandaag zien mannen en vrouwen uit dertig verschillende natiën naar hem op als een groter leider dan Mozes, een groter profeet dan Jesaja.

(Joseph Smith, een Amerikaans Profeet, door John Henry Evan).

Waarom? Omdat meer dan één

Geboortehuis van Joseph Smith

millioen mensen Joseph Smith als het symbool zien dat bewijst dat ons voornaamste godsdienstig ondervinden niet Gods afwezigheid maar zijn aanwezigheid is. Duizende mensen geven hun getuigenissen, dat door deze laterdaagse profeet de ware aard van God wederom bekend is geworden. Deze mensen weten, dat hun liefhebbende Vader hun gebeden hoort en beantwoord. Dat de grootste kracht van hun Kerk de persoonlijke overtuiging van ieder lid er van is, dat God de Vader een verheerlijkt wezen met een lichaam is naar wiens beeld een ieder van ons geschapen is. Dat Jezus naar het uitgedrukte beeld van de Vader geschapen is. Iemand, die tot in het diepste van zijn ziel weet, dat hij een kind van onze Vader is, is God niet ver weg. Hij is „niet verre van een iegelijk van ons.” (Hand. 17 : 27) Als de Kerstdagen naderen is het goed om er even over na te denken wat het voor de duizende kinderen van onze Vader betekent om Zijn Vrede in hun hart te dragen. Is er enige andere weg waarop wij vrede in deze zondige wereld zouden kunnen krijgen, dan de geboden des Heilands te leven? Wat zijn wij dan de man schuldig, die ons geholpen heeft om onze Schepper te vinden en te kennen?

Hoogmoedige mannen hebben getracht het Boek van Mormon als onwaar te verklaren. En waarom aanvaardden de mensen het nu niet voor hetgeen het zegt het is? „Om aan het overschot van het huis Israëls te tonen,

welke grote dingen de Here voor hun vaderen heeft gedaan, en opdat zij de verbonden des Heren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig verstoten zijn en tevens tot overtuiging van Jood en niet-Joden, dat Jezus de Christus is...

(Voorpagina van het Boek van Mormon).

Kan dit, op welke manier dan ook, verkeerd zijn om aan de wereld te tonen?

Wie heeft ons dat boek gegeven, dat nu door zovele mensen in alle landen der wereld gelezen en geloofd wordt?

Zekerlijk zal geen mens dit boek veroordelen, tenzij hij het in de geest van het laatste hoofdstuk erin gelezen heeft. „En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht van de Heilige Geest en waarheid ervan aan u bekend maken.

(Moroni 10 : 4)

Vandaag bestuderen mensen het economisch stelsel, dat door deze profeet ingevoerd werd en zij komen tot de conclusie, dat het een plan is, dat „de angst uit de harten der mensen wegneemt dat zij door ziekte, ouderdom, werkloosheid en armoede onverzorgd zouden zijn.”

Hij heeft nooit enige eer aan zich zelf genomen. Hij heeft alle eer

aan de Heer Jezus Christus gegeven voor het grote voorrecht, dat hij had om dit grote plan, dat geluk in dit leven en eeuwige vreugde en verhoging in het leven hierna zal brengen, aan de mensenkinderen bekend te maken.

De profeet heeft de wereld de heerlijke leer omtrent de verhouding van de mens tot God gegeven. Welk een heerlijk voorrecht om te weten, dat men een kind van God is! Hoe dicht mogen wij tot God komen als wij hem slechts willen aannemen! Christus geeft ons de kracht om ons zelf te redden en door Hem mogen wij gezamenlijke erfgenamen in het Koninkrijk worden, waar Hij Heer en Koning is. Kan een mens, die weet dat boven dit alles hij de Heilige Geest als een leidsman en trooster mag hebben, ongelukkig zijn?" De mens is, om vreugde te hebben!"

Laten wij even heel kort opsommen waarom wij de verjaardag van Joseph Smith herdenken:

1. Hij gaf ons door openbaring,

de ware opvatting van God de Vader en Zijn Eniggeboren Zoon, onze Heiland.

2. Hij heeft mannen en vrouwen geleerd om dicht bij God te zijn. De ware religie is om dicht bij God te zijn en niet ver van Hem verwijderd.
3. Hij heeft de wereld een heerlijk boek gegeven, dat slechts als goddelijk verklaard kan worden.
4. Hij leerde een groots levensplan waardoor alle mensen hun economische problemen kunnen oplossen.
5. Door openbaring gaf hij een antwoord op de oeroude vraag: Waar komen wij vandaan, waarom zijn wij hier, waar gaan wij naar toe als wij dit sterfelijke leven verlaten?

Als wij de juiste antwoorden op deze vragen vinden, dan kunnen wij niet anders dan gelukkig zijn, want zij brengen vreugde tot de bedachtzame en rechtvaardige mensen dezer wereld.

„Eert den profeet, welke sprak met Jehovah!“

Attentie! Attentie!

Op Zondag 15 Januari 1956, zal van 15.20 tot 15.45 uur door de A.V.R.O. een gedachtenwisseling over het Mormonisme uitgezonden worden.

A. C. Houweling, Gemeente President uit Den Haag zal de Kerk vertegenwoordigen.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

JAAPJE.

door Donette van Dam

DE étalages waren schitterend, ze waren trouwens al de hele laatste weken prachtig geweest, maar Jaapje stond er maar voor te staren. Hij zag het mooie elektrische treintje niet eens en gisteren had hij er nog een half uur vol bewondering voor gestaan. Hij lachte niet eens als het leuke speelgoed-conducteurkje er bij elke halte af en op sprong.

In de negen jaren van zijn leven had hij nog nooit zo'n belangrijke beslissing moeten nemen. Toen hij uit school thuis kwam had hij opgemerkt, dat zijn moeder, die anders altijd erg opgewekt was, er bezorgd uitzag. Na het eten had Jaapjes moeder gezegd: „Jaapje, wil jij alsjeblieft Corrie naar bed brengen?” „Natuurlijk, moeder,” had Jaapje gezegd, „welk verhaaltje gaat U ons vanavond vertellen?” „Geen verhaaltje vanavond, lieverd! had zijn moeder gezegd en Jaapje was té verbaasd om iets te vragen. Hij kon zich geen avond herinneren, dat moeder hun geen verhaaltje voorgelezen had.

Corrie was heel stilletjes naar bed gegaan omdat zij ook helemaal in de war was. Nadat Jaapje naar het eenvoudige gebedje van zijn zusje geluisterd had ging hij naar de keuken. „Jaapje,” zei moeder

toen, „ik wil eens even met je praten!“ — Zij gingen beiden aan de keukentafel zitten. „Het gaat over Flip! Flip is een fijne hond, hij is nooit lastig en toch kost het geld om hem te voeren.“ Jaapje hield zijn ogen naar de grond geslagen, hij was bang voor wat moeder hem zou gaan vertellen. „Jij hebt van 't jaar een nieuwe winterjas nodig en nu heb ik gisteren een beetje naar de prijzen gekeken en zij zijn veel duurder dan ik gedacht had. Het spijt mij Jaapje, maar als wij Flip houden, dan kan ik jou geen nieuwe winterjas kopen.“ Jaapje wist, dat hij een nieuwe winterjas heel hard nodig had. Zijn oude jas zag er vreselijk uit, ten eerste was zij veel te klein en dan helemaal versleten en er waren driehoeken in en zij was helemaal niet warm. Maar Jaapje had Flip ook nodig. Hij keek naar de kleine hond, die daar voor de koude kachel lag. Hij wist, dat Corrie de hele dag met Flip speelde als hij naar school was. Wat zou zij zonder Flip doen? Jaapjes moeder ging verder: „Ik houd net zoveel van Flip als jij, Jaapje! Jij moet er maar over beslissen!“

Jaapje dacht er over na en zei: „Mag ik het U morgenochtend vertellen, moeder?“

„Natuurlijk!“ zei zijn moeder. Jaapje wist wel, dat zijn moeder begreep hoeveel hij van Flip hield, het hondje, dat hij drie jaren geleden gevonden had. Zij gaf hem een zoen en knuffelde hem eventjes en stuurde Jaapje vlug naar bed.

Jaapje kon maar niet slapen! Hij huilde en huilde en huilde de hele nacht door, want hij wist wat zijn beslissing moest zijn. Zijn ogen waren helemaal rood en opgezet toen hij zijn moeder de volgende dag vertelde, dat hij na school Flip de stad in zou nemen en hem aan iemand geven. Zijn moeder probeerde een heel klein beetje te glimlachen: „Een andere familie kan hem waarschijnlijk beter eten geven en een warmere plaats om te slapen!“

Jaapje wist, dat dit waar was.....

Kort geblaf herinnerde Jaapje er aan, dat hij in de stad was en Flip in zijn armen hield. Hij was hier al over een uur en zijn handen en voeten waren ijskoud. Hij knuffelde Flip even en streelde met zijn gezicht langs zijn oren. De mensen op straat konden het niet helpen om naar het kleine, schamel geklede figuurtje te kijken. Zij konden de ongelukkige uitdrukking op zijn gezichtje duidelijk zien. Toen Jaapje aan een dierenwinkel voorbij kwam hoorde hij een kleine jongen zeggen:

„Moeder, ik ga het Kerstmannetje vragen of hij mij dat schattige hondje brengt!“ Jaapje keek even naar het jongetje en de dame, die naast hem stond en die zei: „Richard toch, het kerstmannetje gaat jou al zoveel brengen, hij zal in zijn zak heus geen plaats voor een hondje meer hebben.“

Jaapje haalde even diep adem en ging naar het jongetje toe: Je mag

deze hond hebben. Hij heet Flip en....." Jaapje stikte haast, toen hij de zin wilde afmaken, „hij is zo'n lieve hond!" De jongen lachte en zijn moeder trok een beetje raar gezicht. „Wat een lelijke hond! Die wil ik niet hebben moeder!" Jaapje voelde de tranen in zijn ogen komen, hij draaide zich om en liep heel hard weg. Flip was mager, heel erg mager zelfs, zijn velletje was erg dof en niet geborsteld, maar daar gaf Jaapje niet om. Jaapje hield van Flip.

Jaapje baggerde door het slijk van de sneeuw, hij wist niet waarheen hij ging en eigenlijk gaf hij er ook niet om. Flip kroop heel dicht tegen hem aan en hield hem een beetje warm. Plotseling zag Jaapje een kerstboom die voor het raam van een prachtig huis stond. De kerstboom was net zo mooi als die in de etalages. Hij ging naar het huis toe en gluurde door het raam. De prachtige groene takken van de boom waren met kleurige versieringen getooid en er lagen cadeaux onder de boom. Jaapje keek naar de vriendelijke engel, die boven op het puntje van de boom zat. „De mensen, die hier wonen moeten zeker gelukkig zijn," dacht hij, „zij zullen vast goed voor Flip zorgen." Hij belde aan en nadat hij een ogenblik gewacht had, werd de deur opengedaan. Jaapje kon geen woord zeggen, hij wist niet wat hij moest doen en toen een dame in de deuropening verscheen flapte hij er zo maar uit: „Zoudt U deze hond willen hebben? Hij heet Flip!" Binnen kon Jaapje kinderen horen, die aan het vechten waren. De dame zeide: „Wat moeten wij met een hond beginnen?" en deed de deur voor Jaapjes neus dicht. Jaapje stond er sprakeloos voor. Hoe kon iemand met zo'n mooie kerstboom zo lelijk en onbeleefd zijn?

Jaapje wandelde langzaam weer de straat op. Hij was blij, dat deze mensen Flip niet wilden hebben, zij schenen zo brommerig en zouden waarschijnlijk helemaal niet goed voor Flip zijn geweest. Flip begon onrustig te worden en deed Jaapje er aan denken, dat hij moest opschieten en hem aan iemand geven. Het werd steeds moeilijker en toch liep hij vastberaden naar de deur van het volgende huis. Hier rook het heerlijk naar verse koekjes en hij hoorde vrolijke muziek. „Deze mensen moeten gelukkig zijn," dacht Jaapje en belde aan. Deze keer werd er door een jong meisje opengedaan. „Dit is mijn hond Flip," zei Jaapje resoluut, „zoudt U hem willen nemen?" Het meisje glimlachte maar het antwoord was: „Nee, wij kunnen geen hond gebruiken!" Op dat zelfde ogenblik kwam een klein meisje gillend de gang in hollen en een jongen van Jaapjes leeftijd zat haar achterna, toen gaf hij haar een klap en het meisje lag over de grond te rollen. „Lieve help," dacht Jaapje, toen de deur weer dicht was, „deze mensen kunnen zeker niet gelukkig zijn. Als ik Corrie zo zou behandelen zouden wij helemaal geen plezier hebben." Jaapje was blij, dat deze mensen Flip niet wilde hebben en hij ging naar het volgende huis. Hier kwam een man aan de deur en toen hij hoorde wat Jaapje wilde, begon hij hardop te lachen: „Ella," zei hij tegen een dame in de

kamer, „deze kleine jongen wil ons een hond geven!” „Een wat?” vroeg de dame en begon hardop te lachen. De man sloeg de deur dicht en Jaapje moest vlug achttruit springen anders had hij hem tegen zijn neus aan gekregen.

Jaapje begon hard te lopen en hij liep en liep maar door. Twee keer gleed hij in de sneeuw uit maar iedere keer stond hij weer vlug op en klemde Flip in zijn armen.

Eindelijk zag hij zijn kleine huisje en holde vlug naar binnen. Uitgeput en snikkend werd hij door zijn moeders armen opgevangen. Toen Corrie Flip zag sprong zij in de lucht van blijdschap. Moeder was wijs genoeg om Jaapje geen vragen te stellen, zij trok vlug zijn natte kleertjes uit en stopte hem in zijn lekkere warme pyjama. Dan gaf zij hem een bord met heerlijke soep. Terwijl Jaapje nog steeds aan het snikken was zei hij: „Niemand houd van Flip, moeder! Zij hebben allemaal een mooie kerstboom en cadeaux en lekker eten en mooie huizen en warme winterjassen, maar zij zijn allemaal niet gelukkig. Zij kunnen Flip vast wel beter eten geven dan wij, maar wij houden van hem. Alstublieft moeder, mag ik hem houden, ik zal wel zonder winterjas gaan!

Toen moeder op kerstmorgen het mooie verhaal uit de Bijbel voorlas, zaten Corrie en Jaapje in hun kleine koude huis en Flip zat tussen hen. Toen Jaapje het prachtige verhaal van de nederige geboorte van Jezus hoorde, wist hij, dat mooie kerstbomen, dure geschenken, lekker eten en prachtige huizen mensen niet gelukkig maakten. Het was de „Liefde” en toen wist Jaapje, dat zij de gelukkigste familie in de hele stad waren. Moeder, Jaapje, Corrie en Flip!

Mag de Ster ons leiden

ADA S. VAN DAM

Presidente der Nederlandse Z.H.V.

*

EN zie, de ster, die zij in het oosten gezien hadden, ging hun voor totdat zij kwam en stond boven de plaats waar het kindeke was. Toen zij nu deze ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

(Matth. 2 : 9-10).

En zodoende diende de Ster van Bethlehem als een gids voor de wijzen, die Jezus, het kind in de kribbe, wilden vinden. Sedert die dagen nu bijna 2000 jaren geleden is ons door alle eeuwen heen ook een ster gegeven, die wij moeten volgen. Het zijn het leven en de leringen van die zelfde Jezus, de Zaligmaker der wereld. Het doel van zijn zending was om het menselijke geslacht van zorgen, twijfel, verdriet, pijn en wanhoop te bevrijden en tenslotte om hen van de dood zelve te verlossen. Hij vraagt elk mensenkind tot Hem te komen, Zijn leringen

te aanvaarden en zo te leven zoals Hij eens deed.

Mogen wij de ster volgen, die ons nederig en dankbaar zal maken, dat Jezus geleefd en gestorven is om de wereld een betere

plaats te maken.

Mogen wij de opofferingen, die Hij twintig eeuwen geleden voor ons gemaakt heeft waardig zijn.

Mogen wij de ster volgen, die ons tevredenheid in onze gezinnen zal schenken; tevredenheid, die uit een heldere gedachtengang en geestelijk welzijn van degenen voortvloeit, die in de goedheid van

het mensdom en in de wijsheid en genade van onze goddelijke Vader geloven.

Mogen wij de ster volgen, die in onze huizen de kerstzangen zal laten klinken, die vrede en goede wil tot de hele wereld verkondigen en mag hun geest in onze

huizen heersen opdat wij en onze geliefden de zegeningen ervan in alle komende dagen mogen delen. Mag in deze blijde tijd van het jaar vreugde, blijdschap en dankzegging in onze huizen zijn, die de liefde en toegenegenheid tot Hem laten blijken, waarvan onze harten zo overvol zijn.

Mogen wij de ster volgen, waarvan wij licht en kennis ontvangen, die ons altijd er aan doet denken, dat Jezus het Licht der Wereld is en dat Hij ons in onze wanhoop hoop zal geven. Dit licht is gekomen om zelfs de donkerste plaats ter wereld te verlichten, als wij onze ogen naar boven gericht willen houden en liefde en geloof in onze harten dragen.

Mogen wij de ster volgen, die ons de vertroostende invloed van

Hem, die daar die eerste Kerstdag in de kribbe lag, zal laten voelen; zal zij ons mogen helpen om aan alle kinderen der mensen liefde te betonen; zal zij ons mogen helpen om vernieuwd geloof in Zijn leringen te vinden en mag zij ons uiteindelijk naar eeuwige vreugde in Zijn Koninkrijk leiden. Mag deze ster ons de ware Geest van het Kerstfeest geven, en mogen wij deze geest altijd in onze harten bewaren. Mag deze ster en de Geest van het Kerstfeest ons tot verdraagzaamheid, medeleven en liefde leiden.

Mag deze ster, die eens de wijzen leidde, ons tot gezondheid, dienstbaarheid, vrede, hoop, dankbaarheid, geloof, vriendschap, liefde en tevredenheid en tot eeuwig geluk leiden!

Hartelijke gelukwensen

In deze blijde maand December geven wij elkaar goede wensen. De goede wensen van de leden en zendingen van de Nederlandse Zending gaan heel in het bijzonder uit naar onze geliefde Zendingpresident DONOVAN H. VAN DAM. ter gelegenheid van zijn verjaardag, die hij 5 December j.l. herdacht.

Geliefde President van Dam, wij danken U voor Uw grote liefde en steun, die gij ons allen geeft en wij hopen, dat onze Hemelse Vader U overvloedig zal mogen zegenen met gezondheid en U nog vele gelukkige jaren zal mogen schenken.

Kerstlicht

VELE, vele jaren geleden bloeiden er in een kleine tuin vier rode klapprozen. Zij stonden daar zo naast elkaar heerlijk in de zachte wind van de namiddag. Een klein meisje kwam over het gazon aangelopen en ze bleef voor de klapprozen staan. „Wat zijn jullie mooi!” zei Naomi. Zij klapte van vreugde in haar handen en keek vol blijdschap naar de bloemen. Haar wangetjes waren haast zo rood als de klapprozen en zij had donker krullend haar en bruine ogen. Zij had een leuk gewaad aan van rood en geel gestreepte stof aan en aan haar voetjes droeg zij lederen sandaaltjes.

De tuin was een heel mooie plaats en Naomi bracht hier vele gelukkige uren door. Soms speelde zij er of hield haar kleine kleine broertje Jonas gezelschap. Soms zat de hele familie, vader, moeder, Ezra, baby Jonas en zijzelf heerlijk onder de sinaasappelboom.

In een klein gebouwtje bij de tuin stond de oven waar Naomis moeder brood bakte. Ook sommige andere families gebruikten de oven en de kinderen drentel-

den altijd voor de ingang rond met de hoop, dat zij een paar warme kruimels zouden krijgen. „Ik wou, dat mijn tante Miriam ook haar brood hier kwam bakken,” dacht Naomi bij zichzelf, „want die bakt iedere dag!” Naomis tante Miriam had een herberg, die net buiten de stadspoort stond op een van de kleine heuvels waar Bethlehem op gebouwd is.

Op deze zomerse namiddag dacht Naomi aan niets anders dan haar mooie bloemen, die daar zo heerlijk stonden te bloeien na alle zorgen, die Naomi er aan besteed had. Toen zag zij haar moeder in de deur staan en riep opgewonden: „Moeder, kom eens. Mijn klapprozen zijn uit, zij bloeien. Vier op een rij! Kijk eens, zelfs dat kleintje waarvan ik dacht, dat het helemaal niet zou uitkomen. Er is er één voor jullie allemaal, U, vader, Ezra en baby Jonas. Baby Jonas krijgt het kleintje!”

„Uw bloemen zijn prachtig,” zei moeder erg lief, „nu hebt ge een beloning voor Uw harde werk en al Uw zorgen ontvangen!” Ik zal nu naar de bron gaan om watetr

te haien. Wilt ge op kleine Jonas passen en hem zoet houden totdat ik terug kom?”

„Kom bij mij zitten, Jonas!” zei Naomi terwijl zij ook met haar benen onder zich gekruist op de grond ging zitten. „Ik ga een bron voor moeder graven, dan hoeft zij niet meer zover naar de bron te lopen om water te halen, tenzij zij er graag naar toe zou willen.” Voor een paar minuten werkte

het kleine meisje buitengewoon ijverig, en broertje Jonas hielp flink met een stok om de droge, door de zon, gebakken grond te verwijderen. Dan plotseling — gilte zij: „Oh, oh,” en sprong in de hoogte. Iets koude en nats was in haar nek gedaan en toen zij zich naar haar broer Ezra omkeek had ze gewoon kippenvel. Ezra moest om haar lachen, omdat ze zo geschrokken was, en in zijn

armen hield hij een lam. Hij had de koude vochtige neus van het lammetje in Naomis nek gedrukt. „Wat ben je toch onvriendelijk!” zei Naomi, „en heb je gehoord wat ik over de bron zei? Alsje-blijft Ezra, het was een geheim!” „Wat wil je me geven als ik het niet zal verklappen?”

„De eerste penning, die ik op straat zal vinden,” antwoordde Naomie een beetje ondeugend. Zij lachtte nu en streelde heel zachtjes de neus van het lammetje. Van wie is het? Het schijnt vreselijke slaap te hebben, het arme schepsel. Kijk eens, zijn oogjes zijn half toe.”

„Het is er een van de Tempelkudde,” antwoordde Ezra.” Maar het is niet helemaal goed. Het loopt maar op drie poten en kan niet erg goed zien. Het is niet goed genoeg om in de Tempel geofferd te worden en onze Herder Eli heeft het mij gegeven vanmiddag!”

Ezra bracht meestal zijn vrije tijd bij de herders door. Hij hielp ze met hun werk en luisterde graag naar hun avontuurlijke verhalen over wolven en hyena's. „Ga staan, Driepoot!” zei Ezra en hij liet Naomi de té korte poot zien. „Ik ben van plan een klein wagentje te maken en als het dat niet kan trekken ga ik het verkopen voor wat ik er voor kan krijgen. „Verkoop het aan mij!” riep Naomi, „ik zal je ervoor geven wat je maar wilt!” „Wat kan je geven?” vroeg Ezra. „Je klaprozen?” Hij had zijn tante nog die dag horen zeggen, dat zij heel erg om wat maanzaad

verlegen zat voor medicijn, en niet één was er in de tuin van de herberg uitgekomen dat jaar.

„Mijn klaprozen?” vroeg Naomi verschrikt. „Alle vier?” Het lammetje slaakte een kleine zucht van verlichting en kroop heel dicht naar Naomi en streelde met zijn zachte neusje Naomis hand.

„Neem ze maar!” zei Naomi. „Maar laat het mij niet zien!”

„Ik ben erg blij, Driepoot, jij bent veel beter dan een heleboel klaprozen!” zei ze later.

Op een zekere Sabbatmorgen waren Naomi, haar moeder en Ezra op weg naar de synagoge. Onderweg ontmoetten zij tante Miriam. Tante Miriam maakte even haar sluier los, die zij over haar gezicht droeg en zei heel kort tegen moeder: „Ik zal je vanavond na zonsondergang even opzoeken. Ik ga morgen naar Jeruzalem en er is misschien plaats voor een zeker aardig meisje.”

De Sabbat scheen eindeloos voor een ongeduldig klein meisje. Werk en spel waren verboden. Er mocht geen vuur gemaakt worden en ook de bedden niet en over de reis naar Jeruzalem zou niet gesproken worden voordat de Sabbat voorbij zou zijn. Heel erg moe ging het kleine meisje eindelijk op de grond liggen en met Driepoot naast haar viel zij in slaap. Toen zij wakker werd, was het de Eerste Wacht van de Avond, zes uur, en de zon ging bloedrood onder achter de heuvels van Judea. Naomi stond gauw op, liep de tuin in, daar onder de sinaasappelboom zaten vader, moeder en tante Miriam.

„En zo is het,“ zei tante Miriam, „morgenochtend zullen Jacob en ik met de ossewagen naar Jeruzalem vertrekken en er is zonder twijfel nog een plaatsje tussen de druivenmanden voor Naomi als U haar wilt laten gaan.“ En dan eindelijk, tot Naomis grote opluchting, gaf haar vader een toestemmend knikje.

„O, vader!“ riep Naomi, terwijl zij haar armen om haar vaders hals sloeg. Ik zal ook altijd lief zijn!“ „En moeder, wat mag ik aantrekken? Mijn nieuwe blauwe mantel of de rood en geel gestreepte? Mag ik werkelijk naar Jeruzalem? O, wat zal Ezra zeggen, als hij het goede nieuws hoort, ik moet het hem gauw gaan vertellen.“

De volgende morgen voor dag en dauw, terwijl de schaduwen diep paars waren aan de oostelijke horizont en de lucht nog helemaal grijs, liep Naomi met haar beste blauwe gewaad en rode mantel aan, haastig de stenen straat af, die naar de herberg leidde. Zij glipte door de poort het hof in en bleef daar even staan om al die drukte eens goed op te nemen. Zij was zo ingespannen, dat zij de knecht Jacob niet eens opmerkte totdat hij naast haar stond. „Uw tante vraagt naar U,“ zei hij, „de wagen is klaar en wij kunnen vertrekken, zodra als ge wat gegeten hebt!“

Grote manden vol met trossen blauwe druiven stonden hoog opgestapeld op de ossewagen. De manden waren met de groene wijnranken bedekt opdat de druiven vers en sappig zouden blij-

ven. Tante Miriam slaakte een zucht van verlichting, toen zij eindelijk voor op de ossewagen ging zitten. Naomi maakte het zich gemakkelijk in een hoekje tussen twee grote bruine manden. Jacob ging voorop en leidde de ossewagen, en klapte met de lange zweep. De ossen zetten zich schrap, de wielen kraakten en er begon beweging in te komen, zij waren op weg naar Jeruzalem.

Voor hen lag de weg naar Jeruzalem wit en heet in de blakende zon. Aan de azuren lucht was geen wolkje te bekennen en de insecten, die zich in het gewas langs de weg verborgen hadden, zoemden zachtjes. Alles was zo interessant voor Naomi.

Klop, klop, klop!

Naomi zat dadelijk naar buiten te kijken en ook tante Miriam zat rechtop van het geluid.

Klop, klop, klop!

Nu konden zij heel duidelijk voeten horen schuifelen, die zich voorzichtig voortbewogen.

Langs de weg van Jeruzalem liepen zes mannen op een rij. Een ieder van hen had een stok in zijn hand en liet de andere hand op de schouder van de man die voor hem was rusten... Zij waren blind. Zelfs de man, die voorop liep en met de stok op de grond sloeg kon niet zien. „Een blinde leidde de blinden!“ „Jacob!“ riep tante Miriam en zij nam een geldstuk uit haar beurs en zonder dat zij iets zei nam Javob het en deed het in de zak van de blinde gids. In antwoord op de vele dankbetuigingen en zegeningen, die

haar toegeroepen werden zei tante Miriam: „Vrede zij met U vrienden! Wij moeten ons naar Jeruzalem haasten voordat de zon té hoog komt. Moge goede dingen U in Bethlehem staan te wachten!”

De ossewagen rolde een stijle heuvel op en door een bocht in de weg en daar was de Bethlehem Poort van de stad waar alle handel vanuit Egypte en de zee naar binnen trok. De tempel uit wit marmer gebouwd en met goud versierd schitterde zo in het licht van de zon dat het de ogen van Naomi verblinde. Naomi kwam uit een kleine plaats en zij was zoiets niet gewend. Naomis hart klopte van verwondering als zij de lange trappen omhoog keek, die naar het huis Gods voerden.

„Ben je klaar om de tempel te verlaten, kind?” vroeg tante Miriam toen zij naar Naomi kwam, die naar een schaapskooi vol met lammeren stond te kijken. „Zult ge Ezra dit allemaal kunnen vertellen?”

Naomi knikte langzaam. Zij vroeg zich af waarom, de schapen soms zo vreselijk vaag leken en waarom zwarte stippels voor haar ogen dansten. „Daar staat een lam, dat haast net als Driepoot er uit ziet, Tante Miriam. Ik ben blij dat Driepoot niet in een van deze kooien opgesloten is!”

Zij ging lusteloos met Tante Miriam mee en zij hing zo aan haar hand dat Tante Miriam bij een kleine heuvel stilstond en haar vroeg: „Wat scheelt er aan,

kind? Je bent jezelf niet. Je ogen zien er haast zo zwaar uit als die van Driepoot. Ben je ziek?” „Nee”, zei Naomi. Tante Miriam riep Jacob, die altijd in de buurt was en toen hij naar hun toe kwam zei zij: “Draag dit kleine meisje naar huis Jacob, zij is erg moe en heeft een goede nacht rust nodig. „Ik ben net als Driepoot”, dacht Naomi, toen zij huiswaarts trokken, „maar Driepoot is al een hele lange tijd ziek en ik zal morgen beter zijn!”

Maar de volgende morgen was Naomi niet beter integendeel zij was blind.

Na weken zat Naomis moeder bij haar bed. „Moeder is de zon al op?” vroeg het kind. „Nee Naomi, het is pas het einde van de Derde Wacht”. „Moeder, brand de lamp nog?” „Ja, mijn kind, die staat altijd op de tafel. Naomi, probeer nu een beetje te rusten, morgen heb je een heel lange reis voor de boeg!

„Ja”, zei het kleine meisje terwijl zij rusteloos lag te draaien”. Ik weet het we gaan naar Bethesda, naar het badwater. Misschien zal ik wel kunnen zien als ik morgen naar huis kom. Geloof U, dat de engel van Badwater mijn ogen weer zal openen?” „Ja mijn kind, ik ben er vast van overtuigd!” „O, dan kan ik U weer in het huishouden helpen”, zei Naomi, „en iedere dag mijn lessen leren en op baby Jonas passen als U erg druk bezig bent!”

Het badwater van Bethesda lag in Jeruzalem op de zelfde berg waar de Tempel stond, enkele

stappen van de Poort der Schapen verwijderd, die naar het hof der Heidenen voert. Hier had Naomi die ene namiddag gestaan en naar de schapen gekeken. Die dag scheen zo ver weg maar nu had haar vader Samuel de Wever haar hier naartoe gebracht om naar het Badwater te gaan.

Toen Naomi en haar vader aankwamen lag het badwater helemaal stil in het licht van de zon. Samuel ging dicht bij de kant zitten met zijn armen om Naomi heengeslagen. „Het beweegt, Naomi,” fluisterde hij. „De engel komt, al kunnen wij hem niet zien. Wees bereid want wij moeten vlug handelen.” Het oppervlak van het water begon te bewegen en begon hevig te borrelen en precies op het ogenblik dat het dit deed, nam Samuel Naomi en doopte haar hoofd in het water. Een keer, twee keer, drie keer! „Kan je zien, Naomi?” vroeg Samuel met een bevende stem. Doe je ogen open en zie! Kan je zien mijn lieveling?” Naomi opende haar ogen en staarde in het gezicht van haar vader, maar zij kon niets zien. De Engel van het Badwater had hun niet geholpen!

Het was winter in Palestina. In het grote verdriet, dat Naomi leed na haar terugkeer uit Jeruzalem, gaf zij er niet eens om wat voor weer het was. Elke dag, wanneer het weer goed was, ging Ezra met haar uit rijden. Naomi droeg haar mooie rode mantel en zij hadden lange gesprekken met elkaar. Ezra vertelde van school of zij praatten over andere din-

gen waarmede zij zich bezighielden. „Ezra,” zei Naomi op een goede dag, „wat denk jij over de Messias? Denk jij dat Hij de ogen van de blinden zal openen?” „De Messias, Naomi,” zei Ezra langzaam, „zal dat doen, wat de profeten voorspeld hebben dat Hij zal doen — wees daar maar niet bang over. Hij zal de ogen der blinden openen, de doven zullen weer horen, de lamme zal van vreugde springen en de stomme zal juichen. Wanneer Hij komt zal heel Israël zich verheugen. Het Koninkrijk van God zal komen en Hij zal in gerechtigheid regeren.” Ezra sprak met veel gevoel. Hij was goed onderricht op school en in de synagoge en als zijn vader met de andere mannen op de markt hierover spraken had hij altijd goed opgelet.

Toen Ezra en Naomi die avond thuis kwamen zagen zij, dat zoals hun moeder voorspeld had, hun hele huis vol was met gasten uit Nazareth. Over de gehele vloer van Samuels kleine huis waren dekens gespreid opdat de familie en de gasten hierop zouden kunnen rusten. Toen Ezra laat binnen kwam kon hij bij het vage schijnsel van de olielamp, die zelfs in de armste Joodse gezinnen altijd brandt, zien, dat de grond zo vol met mensen lag, dat hij zijn eigen bed niet zou kunnen vinden en trok aan zijn vaders hand.

„Vader,” fluisterde Ezra. „Mijn zoon,” antwoordde Samuel met gedempte stem. „Vader het is hier zo vol, ik zou graag de nacht met de Oude Eli bij de schapen

in het veld doorbrengen. Mag ik gaan? Pas gisteren zei Eli, dat ik hem in de laatste tijd een beetje verwaarloosd heb."

„Ga mijn zoon, en geef mijn groeten aan Eli, de Heer zegen U!" Na een afstand van twee mijlen bereikte Ezra het veld waar de herdersjongen David de schapen van zijn vader hoedde. Aan het einde van de weg kon Ezra heel duidelijk enkele samengedoken gestalten bij de ingang van een grot bemerken. Terwijl de schapen daar in de luwte lagen te slapen, zat de Herder op zijn bed van bladeren met zijn hond de wacht te houden. „Eli, mijn vader laat U groeten. Ons huis is zo vol met gasten uit Nazareth, die voor de volkstelling naar Bethlehem gekomen zijn, dat ik liever de nacht met U hier door wil brengen."

„Gij zijt welkom, jongen," antwoordde Eli, „maar ik heb helemaal geen slaap op dit ogenblik er ligt iets vreemds in de lucht, zelfs de hond voelt het. De schapen liggen stil, zij verroeren zich niet, er is iets op komst wat wij niet kunnen begrijpen."

„Wat verwacht U, Eli?" vroeg Ezra bescheiden. Hij was op een zekere manier bang en toch blij over dit gesprek. De oude man hield zijn gezicht naar de hemel gekeerd, die dicht bezaaid was met sterren.

„Verwacht? Kind ik weet niet wat ik verwacht, behalve dat Hij die ons verlossing van onze vijanden en zonden beloofd heeft zal komen. En de tekenen der tijden zeggen, dat dit nabij is!"

Plotseling greep de oude herder Eli Ezras armen. Want..... „Een engel van de Heer stond bij hen, en de heerlijkheid Gods was om hen en zij waren bang!" „En de engel zei tot hen: Vreest niet, want ziet ik verkondig U grote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk, dat U heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Here, in de stad Davids. En dit zal U het teken zijn: Gij zult het kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe!"

Ezra, die door Eli's krachtige arm gesterkt was, durfde zijn ogen te openen. Hij zag een schitterend licht, zo helder als kristal en het kon de gehele wereld verlichten. Hoog boven hen was de lucht gevuld met wolken, zij waren prachtig rose, en sommigen hadden de kleuren van barnsteen en amethyst. De praal van de zonsopgang en van de zonsondergang waren hier tegelijk te bewonderen. Ezra was niet in staat zich te bewegen, het was zo prachtig, maar het gezang werd zachter en het licht vervaagde. Hij zou dit zijn hele leven niet kunnen vergeten.

Eli verbrak de stilte: „Laat ons naar Bethlehem gaan en laat ons zien wat daar geschied is zoals de Here het ons bekend gemaakt heeft."

Bij de ingang van de stal bleef Ezra een beetje dralen. „Ere zij God! Ere zij God voor Zijn genade, waarheid en gerechtigheid!"

Ezra opende zijn droge lippen: „Heeft gij Hem gevonden?" vroeg

hij. „Is het de Messias, de Verlosser?”

„Ja, mijn kind, alles is zoals de engel het vertelde,” antwoordde Eli gelukkig. „Een kindeke in doeken gewonden, liggende in een kribbe — het is gekomen om vrede op de aarde te brengen, onze verlosser, onze langverwachte Heiland. Ere zij God in de Hoge. Ere!”

Opeens dacht Ezra aan Naomi en hij liep heel vlug de stijle weg naar boven, naar huis. „Naomi, Naomi, waar ben je? Waar ben je? O, daar ben je! Ik kom je halen om met mij naar de stal te gaan, ik wil je iets laten zien. Je zult nooit kunnen raden wat het is.”

„Mij laten zien? Wat zou ik al kunnen zien? Nee, Ezra ik zal hier thuis blijven,” antwoordde zij treurig. „Als ik zou gaan dan zou ik toch het wonderlijke gezicht niet kunnen zien.”

„Maar het is ook iets om te voelen,” zei Ezra terwijl hij zijn arm om Naomi heen sloeg en haar zachtjes de trap afhielp. „Kun je je nog herinneren, toen Deborah, de vrouw van de tuinman, iets in je armen legde? Het was warm en zacht!” „Een klein kindje? vroeg Naomi. „Een klein kindje in de stal van de herberg?”

„Ja,” zei Ezra, „een kindeke. Een kindeke, dat in de stal geboren werd en in doeken gewonden ligt het in de kribbe omdat er geen plaats in de herberg meer was gisteravond.”

„Maar ik kan niets zien, Ezra. Waarom zou ik gaan? Ik kan het toch niet zien!” „Kan je je niet

herinneren hoe de kleine baby van Deborah naar je vingers greep?” „Ja,” gaf Naomi toe, „dat was wel fijn. Maar ik zal toch niet naar de herberg gaan!”

„Naomi,” zei Ezra wanhopig, „hou je van mij?” „Ja, je weet dat ik van je hou!” antwoordde Naomi verbaasd. „Dan kom alsjeblieft met mij mee naar de stal,” antwoordde Ezra vlug, „stel mij nu geen vragen en kom dadelijk mee. Het is nog heel vroeg en ik hoop, dat wij niemand tegenkomen. Kom geef mij je hand en laat ons gaan!”

Toen zij de bocht in de weg achter zich hadden en de herberg konden zien, deed Ezra zijn arm om zijn zuster heen en vergrootte zijn stappen. Hij leidde haar om de herberg heen naar achteren naar de staldeur, hij leidde haar heel zachtjes en dan bleven zij staan.

Ezra sprak met een stem, die van hoop en verwachting trilde: „Naomi, je kent de stal heel goed nu ga voorwaarts en wanneer je voeten het stro aanraken ligt daar het kindeke in de kribbe.

Hij gaf haar een zacht duwtje en zo stuurde Ezra Naomi naar de moeder en het kind wiens gestalte hij achter in de stal heel vaag kon zien.

In de schaduw van de deur viel Ezra toen op zijn knieën: „O, Heer,” bad hij. „Ik weet, dat dit kindeke de Messias is. En ik geloof, dat Gij Hem gezonden hebt. In de dagen van ouds heeft Gij beloofd, dat als de Messias komen zou, Hij de ogen der blinden zou openen; Ik zou zo graag wil-

len, dat Hij de ogen van mijn zuster Naomi zou openen. Als U dit gebed wilt beantwoorden, Jehova, dan zal ik alles beloven. Ik zal een getrouw dienstknecht zijn, een gehoorzaam zoon, ik zal mijn lessen op school goed leren en nooit voor mijn plicht terugdeinzen."

In de stal kroop Naomi heel voorzichtig voortwaarts. Zij was een beetje traag, want zij was niet erg blij. Waarom zou zij blij zijn? Zij, die een vreemde baby bezocht, die zij niet eens kon zien? Haar hart was zo vol ellende, dat er geen plaats voor blijdschap was. Zij zou het liefst op de grond van de stal blijven zitten, alleen haar liefde voor Ezra was het enige, dat haar voortduwde. Toen zij voor het stroo van de kribbe stond ging zij knielen en strekte haar bescheiden hand uit. Ja, de moeder en het kind waren voor haar. Zij betaste de zoom van de jas van de moeder, maar zij kon zich maar niet er toe bewegen om het kleine kind aan te raken. „Ik geef er toch niet om, ik geef er toch niet om," dacht Naomi bij zich zelf zonder enige hoop. „Waarom wilde Ezra toch, dat ik dit kindeke zou gaan bezoeken?" Toen opeens als een antwoord op haar vraag strekte het mooie kindeke zijn arm naar voren en beroerde Naomis voorhoofd, en voor een kort ogenblikje rustten zijn kleine vingertjes op de donkere ogen van Naomi. Naomi opende en sloot haar ogen een paar keer heel vlug. Toen sprong zij op haar voeten en staarde om zich heen. Kon zij werkelijk de

kop van een os zien? Of was het slechts een droom wat zij daar zag, een moeder met een wijde blauwe mantel en in haar armen hield zij een kindeke en de zachte beroering van zijn handje had het zwarte gordijn van haar ogen weggenomen. Naomi wreef haar handen en keek er naar. Ja, het waren haar eigen handen. Haar jurk? Ja, het was haar oude lieveling, de rood en gele streep. Zij droeg het die dag, toen zij de klaprozen voor Driepoot ruilde. Dan was het toch waar! Zij kon zien! Maar hoe was het gebeurd? Waarom kon zij weer zien nu de baby haar ogen beroerd had? „Ezra" riep zij, zij durfde zich niet verroeren, „Ezra!"

Ezra was helemaal bleek, toen hij de stal binnenkwam.

„Ezra," riep Naomi, „ik kan zien! Ik weet niet hoe het komt, maar ik was blind en nu kan ik zien. O Ezra, het kindeke heeft mij aangeraakt en nu kan ik zien!"

Ezra kwam vlug naar haar toe. Zijn ogen vulden zich met tranen en zijn gezicht straalde van blijdschap. Hij knielde voor de moeder, die vol verbazing zat toe te kijken, en voor het kind, dat nu in de armen van zijn moeder sliep.

Ezra trok Naomi naast zich neer: „Naomi, dit is het Christus Kind," fluisterde hij. „De Messias is gekomen. Onze Verlosser ligt voor ons. Hij heeft de ogen der blinden geopend. De Heer heeft mijn gebed verhoord.

Zij bogen hun hoofden voor het Christus Kind en aanbaden het!"

(Ethel Philips Calvert).

Rooster van de driemaandelijke conferenties voor het jaar 1956

District	1ste kwartaal	2de kwartaal	3de kwartaal	4de kwartaal
Amsterdam	8 Jan	1 April	8 Juli	7 Oct.
Antwerpen	15 Jan.	8 April	15 Juli	14 Oct.
Arnhem	22 Jan.	15 April	22 Juli	21 Oct.
Den Haag	29 Jan.	22 April	29 Juli	28 Oct.
Groningen	12 Febr.	29 April	12 Aug.	11 Nov.
Rotterdam	19 Febr.	6 Mei	19 Aug.	18 Nov.
Utrecht	26 Febr.	13 Mei	26 Aug.	25 Nov.

*

CONFERENTIE

19, 20 en 21 Mei

*

Rooster voor de speciale Zondag-Avonddiensten die door de verschillende Hulporganisaties verzorgd worden:

1 Januari	Priesterschap	1 Juli	Priesterschap
5 Februari ...	Jeugdwerk	5 Augustus ...	Jeugdwerk
4 Maart	Z.H.V.	2 September ...	Z.H.V.
1 April	O.O.V.	7 October ...	O.O.V.
6 Mei	Genealogie	4 November ...	Genealogie
3 Juni	Zondagsschool	2 December ...	Zondagsschool

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Belt, Albertus; met Willy van Dijk te Leiden.
Raben, Alida Geertruida Johanna; met Dirk Piket te den Haag.

INGEZEGEND:

Gout, Anton Roger; 30 October 1955 te Amsterdam.
van Bree, Rudolf Eduard; 6 November 1955 te Utrecht.
van 't Hoen, Bea; 6 November 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Anthonia; 6 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Sassenburg, Johan; 6 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Grefhorst, Jacoba Johanna; 6 November 1955 te Apeldoorn.

GEDOOPT:

Scheerman, Neeltje Cornelia; 21 October 1955 te Zaandam.
Beverloo, Rosita; 28 October 1955 te Rotterdam Noord.
Bouter, Sonja; 28 October 1955 te Rotterdam Noord.
Gerbers, Jannetje Geertruide ter Hoeve; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Cornelis Adrianus; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Elisabeth Maria Selsig; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Maria Elisabeth; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Cornelis Adrianus Jr.; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
van 't Hoen, Antje Cornelia; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
Jurgens, Martina; 28 October 1955 te Rotterdam Zuid.
Scheefhals, Ernst Otto; 28 October 1955 te Rotterdam Noord.
Verheezen, Daniël Martinus; 28 October 1955 te Schiedam.
Wijker, Willem; 28 October 1955 te Vlaardingen.
Wijker, Jacoba Johanna Ombach; 28 October 1955 te Vlaardingen.
Zandee, Willem; 28 October 1955 te Dordrecht.
Klerkx, Wilhelmus Johannes Jacobus; 6 November 1955 te Apeldoorn.
Klerkx, Cornelia M. E. P. Langhorst; 6 November 1955 te Apeldoorn.
Klerkx, Sonja Cornelia; 6 November 1955 te Apeldoorn.
van Gogh, Theodor Aloïjs Maria; 20 November 1955 te Antwerpen.
van Stappen, Jeanne Alfrida Otten; 20 November 1955 te Antwerpen.
van Mierlo, Pietertje Eerland; 20 November 1955 te Antwerpen.
Blankaert, Maria Elisabeth; 24 November 1955 te Antwerpen.
Breederveld, Hendrik; 25 November 1955 te den Haag.
Breederveld, Mintje van der Meer; 25 November 1955 te den Haag.
Breederveld, Willy; 25 November 1955 te den Haag.
Breederveld, Thea; 25 November 1955 te den Haag.
Nijssen, Wilhelmus Cornelis Petrus; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
de Wit, Pieter Cornelis; 25 November 1955 te Vlaardingen.
de Wit, Ronald Elizabeth; 25 November 1955 te Vlaardingen.
van Vliet, Josina Wilhelmina; 25 November 1955 te Delft.
van der Put, Eleonora Maria Cobi Meyer; 25 November 1955 te den Haag.
Reiche, Peter Paul; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Michalski, Rita Loise Erna; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Bremer, Isabella Maria Schmidt; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Meyer, Jacob Andries; 25 November 1955 te Vlaardingen.
Meyer, Lydia Elisabeth van Polanen Petel; 25 November 1955 te Vlaardingen.
Nyenhuys, Ward Christian; 25 November 1955 te den Haag.
Dekker, Nicolaas; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.

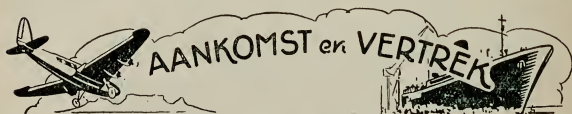
Dekker, Francina Johanna Verbeek; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Dekker, Cornelia; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.
Dekker, Hubertus; 25 November 1955 te Rotterdam Zuid.

OVERLEDEN:

Hubert, Geertruida Sija Hagg; 4 September 1955 te 's Hertogenbosch.

GEORDEND:

van den Berg, Johan Fredrik; als Leraar, 11 September 1955 te den Haag.
Folder, Jan; als Diaken, 23 October 1955 te Zeist.
van Soelen, Willem Fredrick; als Diaken, 6 November 1955 te Utrecht.
Volmer, Leendert Wilhelmus; als Diaken, 27 November 1955 te Schiedam.
Volmer, Peter Martinus; als Diaken, 27 November 1955 te Schiedam.
van Bree, Egbertus Hendrikus; als Priester, 27 November 1955 te Utrecht.

AANGEKOMEN ALS ZENDELING:

Lyman Purser Winger

Ronald L. Van Ry

Rodney N. Vaterlaus

Milo David Calder

Rulon Lee Twitchell

Twitchell, Rulon L.; van Lyman, Wyoming naar Emmen.
Winger, Lyman P.; van Preston, Idaho naar Haarlem.
Calder, Milo D.; van Provo, Utah naar Antwerpen, België.
De Waal, Adriaan; van Salt Lake City, Utah naar Rotterdam N.
Van Ry, Ronald L.; van Bountiful, Utah naar Haarlem.
Vaterlaus, Rodney F.; van Preston, Idaho naar den Haag.
De Bry, Robert J.; van Bountiful, Utah naar Amsterdam.

OVERGEPLAATST:

Smith, Joann; van den Haag naar Haarlem.
 Steiger, Eloise; van Haarlem naar Hoofdkantoor.
 Owens, Carla; van Hoofdkantoor naar den Haag.
 Smith, G. Robert; van Groningen naar Hoofdkantoor.
 St. Claire, Richard A.; van den Haag naar Zaandam.
 De Vries, Kenneth L.; van Utrecht naar Mechelen, België als D.P. van Antwerpen.
 Hadley, Dee W.; van Rotterdam naar Arnhem als G.P.
 Palmer, Francis A.; van Amsterdam naar Ede.
 Springer, D. M.; van Ede naar den Haag.
 Meek, Wilford B.; van Arnhem naar den Haag.
 Stage, H. Daniel Jr.; van Hoofdkantoor naar Harlingen.
 Snel, Nicolaas D. III.; aangesteld als D.P. Rotterdam.
 Barrett, Stanley M.; van Antwerpen, België naar Haarlem als G.P.
 Preece, Leland N.; van Hilversum naar Schiedam als G.P.
 Atwood, Daniel H.; van Schiedam naar Utrecht.
 Weenig, Harry M.; van Rotterdam naar Utrecht als G.P.
 Ferrin, Calvin D.; van Amsterdam naar Hilversum.
 Bergen, Larry D.; van Mechelen, België naar Eindhoven.
 Hein, Roland W.; van Utrecht naar Eindhoven.
 Losee, Warren D.; van Haarlem naar Rotterdam N.
 Thomas, Gerald E.; van Haarlem naar Rotterdam Z.
 Bowman, Lawrence S.; van Leeuwarden naar Emmen als G.P.

Rectificatie.

Tot onze grote spijt was de overlijdens-aankondiging van Zuster Aaltje Klant—Vlam in de Mei-editie 1955 van de Ster onvolledig. Zuster Vlam heeft niet slechts veertig jaren haar beste krachten aan het Zondagschoolwerk besteed, maar is ook twintig jaren Presidente van de Zusters-Hulp-Vereniging in den Helder geweest. De overlevenden zijn: haar echtgenoot, Arien Vlam Sr., wonende in den Helder; drie zonen: Jacob Vlam, den Helder, Pieter Vlam, Salt Lake City, Utah, en Arien Vlam Jr., Narberth, Pa. U.S.A. (Red.).

Ook in het komende jaar zal „De Ster” U vele interessante artikelen brengen. Als U het nieuwe jaar goed wilt beginnen en nog geen abonnement op „De Ster” heeft, dan zullen wij graag ook U als abonné willen begroeten!

Onze getrouwe abonné's zullen natuurlijk niet willen vergeten om hun abonnement te verlengen, opdat zij geen enkele uitgave zullen missen!

Misschien zit U te piekeren over een aardig verjaarsgeschenk of een geschenk voor een andere gelegenheid? Heeft U wel eens over een abonnement op „De Ster” voor Uw vrienden en kennissen gedacht?

Zoekt U naar inspiratie en vreugd' in dit leven?

Wij weten het zeker, „De Ster” kan het geven!

Vrolijk Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar!

Voorzoveel gij dit aan één van deze mijn minste broederen hebt gedaan, zo hebt gij dat aan mij gedaan

Richard L. Evans

Laten wij even de woorden herhalen van Hem wiens geboorte wij deze dagen gedenken: „Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen die aan zijn rechter zijde zijn; Komt gij gezegende Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk hetwelk U bereid is van de grondlegging der wereld. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij gevoed, Ik ben dortig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij geherbergt. Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden zeggende, Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd? Of dorstig, en U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien en geherbergt? Of naakt, en gekleed? En wanneer hebben wij U krank gezien of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen? En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik U, voor zoveel gij dit aan een van deze mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat aan Mij gedaan.

Nu is het Kerstmis en temidden van onze voorbereidingen voor het feest mogen wij zekerlijk niet de woorden van onze Heiland aangaande de zieken, hongerigen en eenzamen vergeten: „En voor zoveel gij dit aan één van deze mijn minste broederen hebt gedaan, zo hebt gij dat aan mij gedaan.

Kerstmis is ook de tijd waar wij aan de Heiland zelf denken. Alle Christenen weten, dat geen profeet, geen leraar, geen geleerde uit welke tijd dan ook, Hem kon evenaren. Hij was de grootste van hen allen, maar Hij was nog meer. De getuigenissen der Apostelen en profeten zeggen dat Hij meer dan allen was en ook Zijn eigen woorden leggen dit getuigenis af en wij getuigen deze dagen als wij de geboorte van Christus gedenken dat Hij de Verlosser der wereld is, de eniggeborene van de Vader in het vlees, de Zoon des levenden Gods. „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem gegeven zijn, is dit getuigenis het allerlaatste, dat wij van Hem geven, dat Hij leeft!“ Dat Hij geboren en gestorven is en op de derde dag wederom is opgestaan; dat Hij opgevaren is tot de Vader aan wiens rechterhand Hij zit en dat Hij voor onze zaligheid alles deed, wat wij zelf voor ons niet konden doen. En als wij dit jaar weer Kerstmis vieren, laten wij dan opnieuw tot de wereld getuigen van de zending en de boodschap van Jezus Christus, de Zoon Gods, onze Zaligmaker, de Messias, de Vredevorst. Laat het ook een tijd zijn wanneer wij in ons eigen hart kijken en de woorden van de Heiland in ons laten klinken: „En de Koning zal tot hen zeggen: „Voorwaar zeg ik U, In zoverre gij dit aan één van deze, mijn minste broederen hebt gedaan,..... zo hebt gij het Mij gedaan.“